

118613

Frode-freden

I de gamle krigsfylte norske kongesagaer nevnes en lykkelig tid, da det var fred og gode år over alle land: den såkalte Frode-freden.

Det berettes om den også i Edda, og det heter der:

„Frode tok kongedømmet (i Danmark) efter sin far Fridleiv i den tid da keiser Augustus la fred over hele verden; da blev Kristus født. Men fordi Frode var den mektigste konge i Nordlandene, blev freden tilskrevet ham over hele den danske tunge, og nordmennene kallte den Frode-freden.“

Dette er en av de få henvisninger vi i Nordens eldste krøniker har til den samtidige verdenshistorie. Og denne beretning har i denne tid en spesiell interesse av følgende to grunner.

For det første refererer den sig til det store tidsskifte ved vår tidsregnings begynnelse, som på slektens evige vindeltrappe mer enn noen annen tid likner den krise i menneskehetens historie vi nu selv gjennomgår. Og hvor tydelig taler ikke sagaens enkle ord om den dype fredslengsel, der da som nu, hersket i folkene?

For det annet gir beretningen likesom et fingerpek fra urgammel tid om Nordens store oppgave i den nuværende verdenskrise, nemlig å skape en ny Frode-fred, å gjøre en effektiv innsats for en ny verdensordning, og for påny å „legge fred over hele verden“. Våre nordiske land har - forutsatt en klok og kraftig ledelse - ikke bare enestående forutsetninger for denne historiske oppgave. Men selve kampen for vår egen nasjonale eksistens skulde tvinge oss til en slik innsats. For det må vi vel være klar over, at drives den nuværende krig til den bitre ende, og lykkes det ikke å skape en „nordisk“ fred mellom England og Tyskland, og dermed i Europa, så har våre nordiske land små chanser til å bevare sin frihet og fred. De trues ikke bare med krig og kaos, men med nasjonal sønderlemmelse, ja ødeleggelse.

Her er ikke stedet til å drøfte nærmere mål og midler for et slikt fredsverk, som må bygge på orden og rettferd, og som henfører sig både til Statens ytre og indre ordening. Men jeg vil bare holde frem at det er sikkert at tiden krever en slik stor bevegelse, at den må komme i nær fremtid, og at det burde være vår oppgave i Norden her å gå i brodden.

Det er også sikkert at det i samme forbindelse, nu som for to tusen år siden, står for døren en ny religiøs gjenfødelse. Religionsløse, politiske - økonomiske doktriner kan ikke alene bygge den nye tid. Alt verdenshistorisk må ha en religiøs kjerne. Hvorledes denne vil ta ny form, er ennå fremtidens hemmelighet.

Men er det for dristig å tro, at det er de nordiske folk beskåret å gripe og å gjennomføre også den nye religiøse verdenstanke? Skjer det, vil våre nordiske folk beherske fremtiden, og vi kan si med dikterprofeten.

Da ser jeg dig, mitt folk, som trøstig vovet,
 hvad du i samlingsfestens rus har lovet.
 Jeg ser dig træde tidens åpne spor,
 imot et fritt, et helt, et mektig Nord.
 Jeg ser dig som en slekt, der tungt har sovet,
 men sund er våknet ved et maningsord.
 Jeg ser dig som en slekt der vil og tror
 Med kraft til mer enn dont på land og fjord.
 Med lengsler hærgang rundt den hvide jord,
 og store drømmers lövtak om ditt hoved.

Vidkun Quisling.